

meget væsentligt; Revisorerne vilde derved erholde en ganske anden Oversigt over Sagen end nu, og det vilde tillige give dem en afgjort Indflydelse eller Anledning til at udøve en afgjort Indflydelse paa det især og vigtige Punkt, hvorledes Overgangen fra det ene Finantsaar til det andet er gaaet for sig, seet saavel fra Kassen's Stilling som, hvad der er vigtigere, fra de Begivenheders Stilling, som ere fremkaldte ved Finantslovens Indflydelse og Virksomhed. Det er Noget, der er vor svage Side i vort hele Regnskabsvæsen og Betragtningen deraf, at vi lægge hovedsagelig Vægt paa Kassen, som er den simpleste Deel af den hele finantssielle Forvaltning, og undlade at have Opmærksomheden henvendt paa Begivenhederne, som egentlig skabe den hele finantssielle Forvaltning. Naar det skete, vilde ogsaa Statsrevisorerne's Opmærksomhed vækkes ganske anderledes for Tingen og ikke tabe sig saameget i Former. Dette vilde have en afgjort Indflydelse, vilde henlede Revisorerne's Opmærksomhed paa Prioritet og paa Maaden, hvorpaa Anstafelserne skee, saa at de samtidigt dermed kunde henlede Regjeringsens Opmærksomhed derpaa. Siger man, men naar en Statsrevisor gjenneem de offentlige Tidender er bleven opmærksom paa, at en Reitation har været uheldig, og var enig deraf med sine Collegaer, er han da ikke berettiget til at henvende sig til Regjeringen i den Anledning og henlede dens Opmærksomhed derpaa, saa siger jeg, at det er netop den Mand, der skal boe i Statsrevisoratet, at det skal føle sig opfordret og berettiget til at gjøre Skridt af denne Natur, og flunder det ikke god Modtagelse hos Regjeringen har Revisoratet at anmeldte det her, og vi faae da at see, hvad vi kunne gjøre. Vi vide, at det er meget lidt, vi kunne gjøre; men med Seighed og Udholdenhed, ved hver Dag at bygge en lille Steen til, faaer man en stor Magt. Det er, troer jeg, snarere paa Ting af den Art, vi skulle henlede Opmærksomheden, end paa at skabe et nyt Institut. Banfælsghederne og Feilene ligge ikke saameget i Institutet som i den Maade, hvorpaa man benytter de Midler, man har. Vi maae erkjende, at den hele Lovgivning om Regnskabsvæsenet og Kassebeholdningen gaaer ud fra at

betragte Kassevæsenet som det Overordnede i Statsregnskabsvæsenet og at give Midler, der ikke leigang nu ere fuldstændige nok til at paasee det. Dette frister til at ordne alle Regnskaberne saaledes, at de væsentligst hvile paa Kassebeholdningerne, og det er det, vi maae søge at komme fra; men vi kunne ikke saaledes egenmægtig komme til noget Andet, da det skal skee igjennem en Lovgivningsforandring; men vi kunne det lidt efter lidt, ved idelig og idelig at forlange af vore Statsrevisorer, at de skulle optage til vor Undersøgelse og Beslutning Alt, hvad der møder dem, og som forekommer dem tvivlsomt med Hensyn til Forvaltningen. Vi kunne lidt efter lidt gjøre Forvaltningen saaledes af ikke at ordne Forholdene, som vi ansee det hensigtsmæssigt, at den tilsidst griber dertil, og det er det eneste Mittel og den eneste Magt, vi kunne bringe i Anvendelse. Vi kunne forlange af Statsbestyrelsen, at den skal komme frem med Forslag til en Regnskabsret, og den vil vistnok med storste Forsigtighed komme frem med Forslag om at lomme 4 eller 5 Mænd lige med Dommere af Højesteret, saa meget mere, som derved 4 Fættene kunne faae Plads og Levebrød, men vi kunne ikke være sikrede derved eller visse paa at faae en paalidelig Undersøgelse af Forvaltningen eller en god Regnskabsprøvelse. Det vi derimod ere visse paa, er, at naar vi først have udstyret en saadan Regnskabsret med hvad den koster, nemlig en 15—16000 Rd., saa have vi givet Pengene ud og givet Magten fra os. Jeg tilstaaer, at saa længe vi ikke ere komne til en bedre Erkjendelse af Regnskabsvæsenet og Alt, hvad dermed hører sammen, ere komne til en klarere Bevidsthed om, hvorledes det skal føte sig efter de nærværende Forhold, saa længe skulle vi blive ved det Institut, vi have, og arbejde hen til, at ordne det saa fuldstændigt som muligt. De Mænds Væresfølelse, som blive satte til Statsrevisorer, vil, naar de see, at deres Arbejde, naar det er godt, bliver anerkjendt, og naar det ikke er godt, liden streng Dom, bringe os til at gjøre væsentlige Fremskridt. Et Fremskridt, som ganske sikkert er at gjøre og som ligger hos Revisionen selv, er, at komme til at undersøge, hvorledes Udgifterne have været gjorte, ikke med Hensyn